Ч. 234. Середа 1 падолиста (19 жовтня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарне положене. — Промова бар. Ґавча в буджетовій дискусиї. — Італїяньско-турецка війна.

В справі парляментарного положеня доси нема ще ніякого рішеня. Бар. Ґавч на послідній одногодинній авдиенциї у Цїсаря зложив справоздане з положеня. Однако супротив того, що міністер Залеский є у Львові, а рада міністрів збере ся нинї або завтра, треба дожидати поясненя ситуациї аж по тій радї. Рада міністрів порішить остаточно, які предложеня має бар. Ґавч зробити Цїсареви. Всякі поголоски отже о реконструкциї кабінету суть поки що довільними здогадами. Імовірно не прийде до димісиї цілого кабінету, лише поодинокі міністри подадуть ся до димісиї, аби зробити місце для нових міністрів. Бар. Ґавч що до своєї особи не внесе поданя о димісию.

Як звістно, п. Президент міністрів бар. Ґавч виголосив на пятничнім засїданю палати послів підчас буджетової дискусиї знаменну бесіду, про яку ми оногди коротко згадали. Зміст тої промови був слїдуючий: Насамперед заявив, що з огляду на події 17 вересня с. р., яких не можна пояснити лише істнуючою дорожнею, та з огляду на промови, виголошені на богатьох вічах, правительство мусїло застановити ся над тим, чи не є на часї поробити енерґічні зарядженя в цїли привернення ладу, нарушеного при помочи способів, які не можна усправедливити. Правительство анї на хвилю не вагало ся зробити те, що видавало ся конечною річию. Також пізнїйші події причинили ся до того, щоби укріпити правительство в тій єго постанові. В спосіб, гідний уболїваня, ужито дорожнї, що в рівній мірі дотикає цілу людність, до партийно-полїтичних цїлий. Я розумію, що істнують партиї, які уважають те загальне лихо за міст, по якім они дійдуть до висшої точки, ніж та, на якій они тепер знаходять ся. (Перериваня соц. демотратів). Перериваня панів ніколи не стримають мене від голосного виповідженя правди. (Галас і оклики на лавах соц.-дем.: „Се не є правда!“) Підчас обговореня справи дорожнї підношено особливо один момент, роблячи з того закид правительству, момент, при якім правительство безусловно обстоює, що при кождій нагодї він заявляє, а саме, що дотримає вірности умові з другою половиною монархії.

До трудностий, що прилучили ся до дорожнї, належать однако ще грізнїйші обяви. Посол Редлїх в своїй промові виголосив слова, які не лише цілком похвалює правительство, але які також цілій палатї повинні дати материял до думань, а саме, що справа урядників стала у нас справою державною. Обяви, що виступили в звязку зі справою урядників, гідні найбільшого уболїваня з усїх, які від ряду лїт взагалї появили ся в нашім публичнім житю. Але коли держава хоче лишити ся державою, коли правительство не хоче зрікти ся того, щоби бути правительством, то щось подібного, що доси діяло ся, не можна дальше терпіти і не буде терпіти ся. Бо крім урядників є ще широкі верстви населеня, горожан держави, які не зголошують ся що кілька лїт до правительства, вже не з просьбою, а просто з грозьбами на своїх зборах, котрі особливо коли ходить о зелїзничників, посувають ся до тої міри, що сего не можна зносити навіть при найбільшій терпеливости. Коли говорило ся, що як до певного терміну не будуть сповнені певні жаданя, то праця буде провадити ся на анґлїйский спосіб, то ми знаємо дуже добре, що се має значити, а се, поважані панове, є злочином. *(Оживлені потакуваня одних послів, протести других).* — Так, се є злочином. Звідки властиво цілий наш купецкий стан, звідки, питаю ся, цілий наш промисл і торговля мають бути наражені на подібні небезпечности?!

Та мало тих трудностий, про які я тут говорив. Є ще трудности, що полягають в самій палатї. Висока палата має залагодити цілий ряд справ, а вигляди на їх залагоджене, судячи з дотеперішного перебігу справ, дуже малі. Се, річ проста, змусило правительство

10)

Крізь стїну.

(З францускfinally — Кл. Моффета).

(Дальше).

Кокеніль остав ся сам з Жібелїном. Подав єму циґаро, яке той з обуренем відкинув, і старав ся свого ворога улагодити вічливою свободою. Але єго вічливість не тілько не стрітила ся з признанем, а противно, ще більше подразнила упокореного аґента, так що вкінци крикнув до Кокеніля:

— Коли та справа дістане ся у ваші руки, то можете на те числити, що я зроблю вам такого збитка, що будете єго ціле житє тямити! — і в найбільшій лютости вибіг з комнати.

Вскорі по тім вернули прочі панове, а їх вдоволені лиця вказували на успішне полагоджене справи.

— Директор поліциї був дуже вічливий і сейчас згодив ся з нами — почав Готвіль, між тим як Пужо складаючи приятелеви желаня, стиснув єго руку.

— Так, сейчас підписав ваше іменоване — додав Сімон — і тепер передаю у ваші руки сю справу та прошу вас сейчас забрати ся до роботи.

VI.

Оружие.

Напротив готелю „Анзонія“ при улици Марбиж лежав малий винний шиночок, що служив пристановищем для фіякрів і спізнених прихожих та був отвертий цілу ніч. Там Кокеніль і Пужо засїли разом з батьком Тіньолем, аби покріпити ся і ще раз цілу справу обговорити.

— А ви розвідали ся, як та женщина могла вийти з готелю без плаща і капелюха? — спитав комісар старого.

— Она убрала довгий чорний плащ від дощу, що висїв в комірцї телефонїчній і був власностию телефонїстки. Закинула капузу на голову і зовсїм спокійно та нїким непомічена вийшла на улицю — оповідав батько Тіньоль, а оба слухачі похвалили єго пильність.

Тепер велїв собі Кокеніль ще раз подрібно розповісти вислїд Пужотового слїдства. Коли всьо вислухав, сказав хитаючи головою:

— Отже після того то виними мусїли би бути та женщина або Американець. Нї, то не може бути. Справа та не така проста, як би видавало ся і убийник, на котрого я полюю, то зовсїм инший панич! Насамперед він не дурак. Коли порішив убити чоловіка в комнатї, то мусїв добре розважити, як то зробити і як утечи.

— Алеж чуєте, як річ стоїть — почав комісар трохи роздратований, коли в тій хвили приступив до них господар з худою, лихо одїтою женщиною, котра зі страхом шепнула, що нехай панове не гнївають ся, але она має щось на серци, що не дає їй спокою.

Пужо здвигнув гнївно раменами, але аґент візвав женщину лагідно і вічливо, аби розповіла, що знає, а на те сказала она, що слїдує: Она є незамужною швачкою і цілий день працює в переповненій, горячій робітни. Тому вечером любить пересиджувати на малім бальконику, що належить до єї комнатки на піддашу зараз в сусїднім домі і виходить на улицю Марбиж. І нинї вечером стояла она на тім бальконі та причісувала волосє, коли нараз почула вистріл і побачила, як якийсь блискучий предмет викинено з противного дому крізь вікно. Она могла дуже добре бачити, як той предмет упав поза високий мур, що ділить готель „Анзонію“ від сусїдного подвіря. Спершу нічого не підозрівала, але коли довідала ся, що стало ся щось страшного —

Кокеніль зірвав ся на рівні ноги, вхопив єї за рамя і чим скорше вийшов з нею з комнати.

— Покажіть менї, але зовсїм точно, куди той предмет перелїтав поза мур — спитав.

Она вказала рукою.

— Він лежить там на лїво від великої брами на каміннім помості подвіря; я бачила, що він там лежить.

Сейчас дав аґент знак батькови Тіньолеви і старий побіг півперек улицї і задзвонив.

застановити ся над тим, щоби утворити парлямантарну більшість. А дальше, поважані панове, є цілком зрозуміло, що правительство не звернуло ся до тих панів, що в так прихильний спосіб цілий час мене перериваують, але до представителів великих партий сеї Високої палати, здібних на думку правительства до залагодженя тих завдань, які мусить виконати парлямент, коли він хоче лишити си парляментом.

Правительство почуває ся щасливим, що може сказати, що єго відношенє до великого клюбу сеї палати, до польского Кола, є наскрізь приязне і що власне по сім клюбі правительство може сподівати ся, що він завсїгди є готовий показати належите зрозумінє великих задач держави і виступити за ними.

Правительство обстоює свою наскрізь австрийску проґраму, яка з природи річи полягає на засаді, що кождий нарід в Австриї є покликаний брати участь в справах управи і в адміністрациї держави і кождий нарід має право дбати про свій економічний і культурний розвиток. По думці сеї засади, правительство звернуло ся насамперед до партиї, яка з огляду на своє становище, свою численність і традициї має право брати участь в кермованю політичними справами, брало участь в них і як я думаю, завсїгди буде брати.

Тримаючи ся однако строго австрийскої проґрами, правительство звернуло ся також до иньшої партиї, а саме до представителів ческого народу в сій високій палаті. Поважані панове, проґрама не була би австрийскою, колиб представителі такого великого, економічно сильного і розвиненого народу як Чехи не схотіли прилучити ся до тих задач. Се було би противне тим засадам, які я вже чверть століття голосив в політичних кругах, яко мінїстер або на инших становищах.

На жаль я мушу зазначити, що переговори, які провадило правительство, оплутав цілий ряд ріжних поголосок і заяв, що не позволяють пізнати дійстну правду. Я бажав би на сім місци як найвиразнїйше ствердити, що се власне правительство зблизило ся до тих панів, які в сій палаті репрезентують ческий нарід. Згідно з правдою мушу виразно заявити, що сї панове не накинули ся правительству. Правительство виступило льояльним посередником. Однако на жаль, як панове вже довідали ся з нинішних дневників, ті заходи правительства зовсїм не осягнули цїли. Се не зміняє однак переконаня, що в сій високій палаті успішна парляментарна праця неможлива доти, доки не удасть ся придбати представителів ческого народу до спільної праці.

Правительство не займає становища, що хто небудь може бути виключений з сих місць, бо належить до певної народности в Австриї, Однако міг би бути виключений, мусить бути виключений і здасть ся буде виключений той, хто належить до певного політичного напряму, який не лише є репрезентований в тій високій палаті, але також, як того мушу боятися з причини нинїшного галасу, має претенсию на провід в сій палаті.

Поважані панове! Розбитє переговорів може бути дуже немилим для правительства, але оно нічого не змінить. Зміцненє того парляменту, на мою думку, може наступити лише о австрийскім дусї, що лучить з собою всї народности, або взагалі не дійде до того зміцненя. На початку моїх виводів я згадав, який великий вплив на хід нарад в сій палаті роблять певні надії і не можна заперечити, що з тих подій, як здасть ся, буде виведена велика наука, а то злученє всїх тих, що бажають ще порядку в тій державі і не хотять піддати ся терориямови, що уживає ся в сїй високій палаті а навіть в комісиях без перерви підчас промови кождого міністра.

На закінченє бесідник висловлює свою надію, що в будучности парляментарні відносини може направляти ся.

Як послїдні депеші з турецких жерел доносять, Італіянці опинили ся в Тріполісї в дуже небезпечнім положеню. В днях від 23 до 26 с. м. прийшло до завзятих і кровавих боїв під Тріполісом, котрі покінчили ся побідою Турків. Про ті події доносять: З причини сильної бурі на мори італіяньска фльота мусїла відплисти на повне море. Скористали з того Турки і постановили Італіянців заатакувати на суши. Дня 23 с. м. вислав турецкий полковник Мехед офіцира до Тріполісу з порученем, аби зажадали опорожненя міста Італіянцями, в противнім случаю заатакує місто. Підніс також що з огляду на чужинців борба повинна відбути ся за містом. Ґен. Канева відмовив тим жаданям, супротив чого полковник Мехед повідомив консулів, що нападе на місто, а відвічальність за можливі втрати чужинців упаде на Італіянців. Італіянці старали ся вислїдити становища Турків при помочи літаків, однако Турки випередили їх і сейчас напали на їх становища. Борба відбувала ся на трех лініях: Ґарґареш - Гайрул - Гарбі, Бумеліян - Вузелін і Міссірбеба. Італіянців побито коло Ґарґареш-Гайрул-Гарбі і они уступили на побереже під охорону панцирників. Але огонь панцирників не поміг нічого і лївому крилу, котре мусїло також уступити. Турки заткнули на форті Міссірбеби турецку хоругов і здобули 8 армат і 4 мітрайлези; крім того здобули касарню артилериї і кавалериї перед містом.

Нинїшні телеґрами знов доносять, що Турки побили Італіянців під Бумеліяном і обсадили жерела, котрі достарчають Тріполісови води.

В Константинополи з причини тих побід заволоділа велика радість.

— Чи він пішов подивити ся, що то є? — спитала швачка цікаво.

— Так — відповів аґент ласкаво. — А могли би ви мені може ще сказати, хто то був, що викинув той предмет крізь вікно.

— Ні, я бачила лиш єго руку.

Кокеніль аж стрепенув ся і скрикнув триумфуючо:

— Отже то був мужчина?

— Так, я бачила дуже добре єго чорний рукав і білий маншет.

— А єго лице ні?

— Ні, лиш руку.

— А пригадуєте собі, з котрого вікна він то викинув?

— Очивидно, то не було тяжко. З послїдного вікна там на горі на першім поверсї готелю.

Кокеніль був дуже збентежений, бо коли добре зрозумів рисунок комісаря, то палець швачки вказував не на сепаратку ч. 6 лиш на сепаратку ч. 7.

— Погляньте, прошу, ще раз там. Там отворені два вікна: послїдне вікно і друге зараз коло него. Чи не є можлива річ, що той предмет викинено з того другого вікна, а не з кінцевого? — питав вічливо.

— Ні, ні.

— Оних зовсім однакі, а що оба отверті, то чи нема тут якої помилки?

Але швачка рішучо заперечила головою.

— Знаю дуже добре. То було послїдне вікно на самім кінци.

В тій хвили явив ся батько Тініоль в брамі і кивнув на аґента, котрий звиняючись на хвилю перед швачкою, поспішив на другу сторону улиці.

— Він там лежить — шепнув старий.

— Пістолет?

— Так.

— Але ви єго не рушили?

Батько Тініоль заперечив головою і сказав обидженим голосом:

— Чиж я зробив би щось такого?

— Добре! То стійте тут на варті, аж доки я не верну.

Вертаючи до швачки, відозвав ся:

— Отже ви гадаєте, що та блискуча річ упала з другого вікна?

— Ні, ні! Як глупо з вашої сторони — ах, тисяч раз перепрашаю вас, пане! Але менї здасть ся, що я зовсім виразно вам сказала, що то було послїдне вікно.

— Дякую вам, пані! Я вам дуже вдячний і натякну про вас своему шефови. А тепер ідіть до дому і не кажіть нікому ні словечка про ту справу.

— Ах, не були би ви такі добрі сказати менї, що то такого було, той блискучий предмет? — спитала несьміливо.

Аґент нахилив ся до неї і шепнув:

— Гребінь. Срібний гребінь.

— Мій Боже! Срібний гребінь? — скрикнула не підозріваючи нічого зачудована швачка.

— Так, так, а тепер ідіть до дому — сказав Кокеніль і підвів єї до дверий.

За мінуту стояли Кокеніль, Пужо і батько Тініоль на згаданім подвірю коло двох великих вазонів з цьвітами, між котрими лежав пістолет. Поза ними ходив каменичний сторож витягнувши цікаво голову.

— Слухайте, друже, можете собі заробити десять франків, коли зробите для мене одну річ — відозвав ся Кокеніль до сторожа, що з вдоволенєм єго слухав.—Тут маєте картку— він написав кілька слів на куснику паперу — возьміть єї і їдьте сейчас до церкви Нотрдам, задзвоніть до церковника Боннетона і веліть єму, аби вам привів пса Цезаря, віддаючи єму ту картку. Коли Цезаря погладите і скажете, що має прийти до „пана Павла“, то він послушно вскочить до фіякра і поїде з вами. Він розумнійший як неоден чоловік. Але перед усім поспішіть ся і привезіть менї пса о скілько можливо найскорше.

Коли сторож віддалив ся, сказав Кокеніль до Тініоля:

— Стережіть пістолета доки той чоловік не верне з псом і пришліть менї єго до тої винарні.

— А я тимчасом поговорю з Ґріцом — говорив дальше, обертаючи ся до Пужота. — Ви єго вже знаєте? — Зробіть менї ласку і веліть єго збудити. Так, так, я знаю, що вже по третій — засьміяв ся аґент, коли тамтой витягнув з кишені годинник і наставив єму єго — але таки зробіть менї то. Відтак і ви можете піти спати.

Пан Ґріц не дуже був урадований, що нарушено єму знов єго добре заслужений нічний спочинок. Явив ся в богато вишиванім синім шовковім халаті і хоч поводив ся дуже чемно, видко було по нім, що лиш з трудом і під впливом страху здержує свій гнів.

Кокеніль розпочав свої розпитуваня від того, хто замовив сепаратку ч. 7 і з якої причини замовляючий не прийшов. Пан Ґріц відповів, що комната була зарезервована для одного давного гостя, котрий аж пізно вечером по викритю злочину дав знати, що не прийде. Тому комната була незаията, а до того замкнена.

— З внї замкнена?

— Так.

— А ключ був в дверях?

— Так.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, 31 жовтня 1911.

— Стан здоровля Є. В. Цїсаря був позавчера і вчера зовсїм добрий. Після оголошеного вчера донесеня Цїсар має ся знаменито і катар вже уступив зовсїм.

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цїсар іменував радника висшого суду краєв. у Львові Йос. Карановича радником при трибуналї адмінїстрацийнім extra statum. — П. Намістник переніс ст. ветеринаря пов. Йос. Бернштайна з Богородчан до Дрогобича; ветеринаря пов. Бол. Воркевича з Лїська до Богородчан а асистента вет. Казим. Відога з Дрогобича до Сокаля.

— Відзначене. Возьний судовий в Щирци, Теодор Брік при нагоді перенесеня его в сталий стан спочинку одержав срібний хрест заслуги.

— Львівский руский театр в Калуши. Саля „Народного Дому“.

В середу 1 падолиста: „Вій“, фантастична оперета в 4 діях М. Кропивницкого.

В четвер 2 падолиста: Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої в „Жидівцї“, в опері 5 діях Галевія.

Початок о год. 7½ вечером.

— Маркіянове сьвято в Підлисю відбуло ся, як вже сказано, величаво при величезнім здвизї народа, котрий обчисляють на яких 15.000, а в котрім взяли участь люди з доохрестних сіл і місточок та кілька тисячів інтелїґенциї і молодежи зі всїх міст Галичини. Самим специяльним поїздом, що виїхав зі Львова, приїхало яких 1000 осіб. День був погідний і красний. Доїзджаючи до Ожидова, вся публика виглядала вже крізь вікна поїзду, розглядаючись за памятником Маркіяна, котрий вже здалека видає ся на свиді.

В Ожидові дожидали гостий численні селяньскї підв..ди. Хто хотїв, їхав, значна часть з огляду на гарну погоду волїла йти пішки. Приїзжих дожидала кінна бандерия „Соколів“ з Ожидова і Олеська. За нею уставили ся в похід львівскі „Сокола“, а там непрогляднї ряди фір і піших.

Ролова комітету о. Кальба привитав на двірци о. мітрата Туркевича, архидиякона львівскої капітули і о. мітрата Подолиньского, архидиякона перемиской капітули, які приїхали довершити обряду посьвячення памятника.

Під підлисецкою горою ждали на привитане церковних достойників процесиї. Тут в імени духовеньства повитав оо. Туркевича і Подолиньского промовою о. декан Олександер Левицкий з Олеська, і процесиї вже під їх проводом удали ся на гору, під памятник.

Гора, на котрій стоїть памятник, єсть лиш з одної сторони покрита хащами а з другої прозирає білий вапняк, від котрого й пішла назва гори „Біла гора“. Довкола гори розложила ся простора рівнина, на котрій сїріють ся доохрестні села і місточка, як: Олеско, Кути, Білий Камінь, Соколівка, Ожидів і др. Отже на тій горі станув Маркіянів памятник проєкту архітекта п. Лушпиньского, а виконаний артист.-шлюсарскою фірмою п. Стефанівского у Львові.

Памятник сей представляє ся як зелїзний хрест кратової конструкциї, високий на 18 метрів а в підставі широкий на 4 метри. Хрест спочиває на каменнім 7-метровім підмурованю, так що висота памятника виносить разом 25 метрів, себто стілько як 5-поверхова камениця. Підлисецка гора належить в части до громади, а в части є приватною власностию села. Місце під памятник пожертвували братя Іван, Василь і Антін Стефанови. На каміннім підмурованю памятника уміщена золота напись: „Памяти Маркіяна Шашкевича 1811—1911“.

Отже довкола сего памятника уставились процесиї з Почап, Розважа, Гумник, Закомаря, Ожидова, Переволочної, Соколївки, Юськович, Олеська, Жулич, Черемошнї, Білого Каменя, Бужка, Белзця, Скваряви і Підлися. За ними виднїли ся таблицї і прапори 50 читалень і инших товариств з Побужа, Соколівки, Сасова, Кутів, Білого Каменя, Почап, Золочева, Юськович, Скваряви, Белзця, Красного і т. д. „Соколи“ були зі Львова (з прапором), Олеська, Ожидова, Білого Каменя (з прапором), Черемошні, Почап, Скваряви, Купчі, Підлися, Лїсок, Утїшкова, Топорова, Соколівки; „Соколицї“ з Олеська, Білого Каменя, Топорова, Кут; кінні „Соколи“ з Олеська і Ожидова; „Січи“ з Ушаї, Золочева, Сасова, Жулич; музика з Комарна. Львівску духовну семинарию репрезентували оо. ректор др. Боцян і віцеректор др. Яремко з питомцями. З ґімназий були: Жіноча СС. Василиянок, ц. к. академічна і філія зі Львова з учителями і прапором, тернопільска з учителями, станиславівска з директором, учителями і прапором, брідска з учителями, золочівска з учителями, бузецка прив. з директором і учителями.

О 11 год. розпочали оба оо. Митрати богослужене в сослуженю оо. Цебровского, Хмелевского, Краснопери, Плашовецкого, Кальби, Височаньского, Терлецкого, Шухевича, Дельницкого, Громницкого, Дидика, Підсоньского, дра Боцяна, дра Яремка, о. Будки, Стефановича, Білевича, Туркевича, Копистяньского, Рудакевича, Лешньовского, Левицкого, Козача, Потопника, Чемериньского, Гірняка і ин.

Підчас Служби Божої співав селеньский хор з села Кутів під управою учит. Заяця, а в часї панахиди хор питомцїв, почім промовив в імени Є. Ексц. Митрополита і своїм о. Митрат Туркевич, посьвятив хрест і поблагословив рускому народови, що в такім великім числї зібрав ся пошанувати память Маркіяна.

По промові о. Митрата виголосив промову о. Володимир Кальба, парох Соколівки і голова комітету для поставленя памятника а віддаючи той памятник рускому народови, сказав:

„Сей памятник нехай нам все як нинї нагадує імя і ідею Маркіяна. Ся гора з памятником Маркіяна нехай стане посестрою Тарасової могили і сюда нехай спішить кождий завернути віри і надії на красшу долю народу. Високо піднесене знамя хреста нехай благословить всему українському народови дійти через хрест до воскресеня.

„Відкриваючи сей памятник Маркіяна Шашкевича, треба згадати імя „батька“ бл. п. о. Данила Танячкевича, який був першим, що підніс гадку поставленя на сїй горі памятника Маркіянови.

„Комітет, який займав ся будовою сего памятника, передає його нинї своїми устами на власність українському народови, а громада Підлисє, яка при урядженю нинїшного сьвята виявила богато зрозуміня і жертвенности для памяти Маркіяна — своєї дитини, зволить прийняти почесний обовязок бути господарем народнього дару памяти Воскресителя галицкої України“.

Селянин Загульский, голова читальнї „Просьвіти“ і „Сокола“ в Розважи, зложив в імени селян обіт, що они будуть держати ся заповітів Маркіяна і будуть берегчи хрест, доки не встане вільна і незалежна Україна.

В імени львівскої „Просьвіти“ промовив дуже гарно др. Е. Озаркевич, який вказав, як тяжко було Маркіянови видати одну книжочку „Русалка Днїстрова“, а як нинї мілїони книжочок шле по Галичинї „Просьвіта“. Поклоном памяти Маркіяна закінчив бесїдник свою промову.

Опісля промавляв дуже красно др. Мик. Сабат, директор рускої ґімназиї в Станиславові зачинаючи свою бесїду знаним любим стишком Маркіяна: „Шуми вітре, шуми буйний“. По тім промавляв від питомцїв львівскої духовної семінариї п. К. Куницкий, а наконець промовив посол місцевого округа п. Володимир Сінґалевич. Перерви між промовами виповняв хор питомцїв львівскої духовної семінариї співанем ювилейних кантат.

О 3 год. по полудни розпочав ся похід до славних підлисецких дубів і колодязя. Похід отвирали соколи з комарняньскою музикою. За ними ступали процесиї з около півтора сотки хоругвами.

Похід пішов через село до Маркіянового колодязя де о. Митрат Подолиньский довершив обряду водосьвятя і покропив участників сьвяченою водовою. Публика позабирала на памятку кусники білого каменя з гори і листє та галузки з дуба. По 4 год. участники торжества зачали вже вибирати ся до двірця, де вже ждали поїзди, котрими мали вертати домів.

На торжество наспіли численні вінки, якими украшено трибуну під памятником і богато привітних телеґрам, також і з закордонної України.

Телеґрами.

Відень 31 жовтня. Нинї появив ся падолистовий аванс. Дневник розпоряджень військових оголошує між иншим іменоване архікн. Франца Сальватора ґенералом кавалериї, архікн. Стефана адміралом, а мінїстра краєв. оборони Ґеорґі ґенералом піхоти.

Петербург 31 жовтня. Був. товариш мінїстра справ внутрішних Крижановский іменований шефом канцеляриї державної.

Шанґай 31 жовтня. Наспіла депеша, що войско цїсарске здобуло назад місто Ганкав. Місто стоїть в полуминї.

Константинополь 31 жовтня. „Танїн“ оголошує депешу посла Рамі-бея, котрий перебуває в Тріполісї, доносячу, що Італїянцї завернули назад до міста, бо не могли видержати напору Турків. Уступаючись назад Італїянцї полишили велику скількість оружия і мунїциї та богато пушок і великі запаси поживи. Дві кріпости близько міста заняли вже Турки а ще лиш три знаходять ся в руках Італїянців. Араби борють ся з великою відвагою. Сподівають ся, що відберуть Тріполіс назад Італїянцям. — Наджі, посол з Тріполіса, одержав також депешу, доносячу, що Італїянцї стративши позициї коло Ґарґареш аж до Ґені уступились до міста.

Надіслане.

Подорож довкола землі.

Весела товариска гра для науки і забави Накладом Руского Товариства Педаґоґічного Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і ковака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дітий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу йшли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.